

A fost odată un tăietor de lemne care avea o nevastă și șapte copii. Numai băieți. Cel mai mare împlinise tocmai zece ani, iar cel mai mic n-avea decât șapte.

Și nu e de mirare că avea atâția copii, cu toate că nu se căsătorise de mult, dar se întâmplase ca nevasta să-i aducă pe lume și câte doi copii dintr-odată.

Oamenii erau foarte săraci și copiii aceștia, veniți unul după altul, le îngreuiau și mai mult viața. Niciunul din ei nu avea încă vârsta să-și câștige singur bucățița de pâine.

Pe deasupra, îi mânia grozav și faptul că „Prâslea“, adică cel mai mic dintre ei, nu se plângea niciodată, orice i s-ar fi făcut. Această bunătate a lui fusese luată drept prostie. Mai era și din cale-afară de pîrpiriu: când se născuse nu era mai mare decât un deget, degetul cel mic de la mână, de aceea îi și dădură porecla de „Degețel“.

Bietul băiat! Era cel mai năpăstuit dintre toți copiii și tot ce se întâmpla în casă i se arunca lui în spinare!...

Cu toate acestea, Degețel era mai deștept decât toți și pricepea foarte multe lucruri, dar nu-i plăcea să trîncănească.

În sfârșit, totul ar fi mers cum ar fi mers în casa pădurarului, dacă n-ar fi venit un an tare secetos, nu i-ar fi încolțit o foamete atât de mare, încât „pădurarul“ (căci așa i se zicea, fiindcă tăia copacii din pădure) și nevasta lui hotărâră să se descotorosească de copiii pe care nu mai aveau cum să-i hrănească.

Și într-o seară, pe când băieții dormeau, pădurarul se așeză dinaintea vetrei cu nevasta lui și-i spuse, simțind cum i se strânge inima de durere:

– Ascultă, nevastă, vezi și tu bine că nu mai avem cu ce ne hrăni copiii. Și decât să-i vedem murind de foame sub ochii noștri, mai bine îi ducem mâine în pădure, îi punem să culeagă găteje, și noi plecăm încetișor, lăsându-i acolo.

– Of! Of! Vai și amar de mine! Ai putea face tu una ca asta? strigă îngrozită nevasta pădurarului.

În zadar încercă acesta să o lămurească – sărăcia nu le îngăduia să-i mai hrănească, femeia nu se putea învoi să-și părăsească copiii și pace. Era săracă, într-adevăr, dar era totuși mamă.

În cele din urmă, liniștindu-se, se gândi, se răzgândi și înțelese că e mai bine să facă astfel decât să-i vadă murind sub ochii ei. Și iat-o căzând la învoială. Dar seara, când se duse să se culce, vărsă un potop de lacrimi și nu putu închide un ochi până la ziuă.

Degețel auzise ce vorbiseră părinții, căci se strecurase încetișor, din pat, sub scă-unelul cu trei picioare pe care stătuse taică-său, și ascultase tot, fără să-l poată vedea cineva. După isprava aceasta, băiatul se culcă, dar nu fu chip să închidă nici el ochii. Se gândea și se tot gândea cum ar putea și ce-ar putea să facă să scape, împreună cu frații lui, de asemenea soartă.

În zorii zilei, se sculă mai înviorat, se duse la marginea unui pârau, își umplu buzunarele cu pietricele albe și se întoarse acasă.

Când porniră cu toții, Degețel nu le suflă fraților niciun cuvânt despre cele auzite în ajun.

Intrară într-o pădure atât de deasă, de nu se putea vedea la un pas. Pădurarul începu să taie copacii, în timp ce copiii adunau, neștiutori, gătejele. Tatăl și mama se îndepărtară întâi încetișor, binișor, apoi începură să fugă de-a binelea spre capătul celălalt al pădurii. O luară pe un drum cotit, înapoi spre casă.

Când se treziră singuri și părăsiți, copiii începură să plângă și să-și cheme părinții din toate puterile. Degețel îi lăsa să strige cât îi ținea gura, dar nu plânse, căci el știa drumul înapoi spre casă. Îl semănase doar cu pietricele albe culese de la râu și din care mai avea încă în buzunar. În cele din urmă, le vorbi:

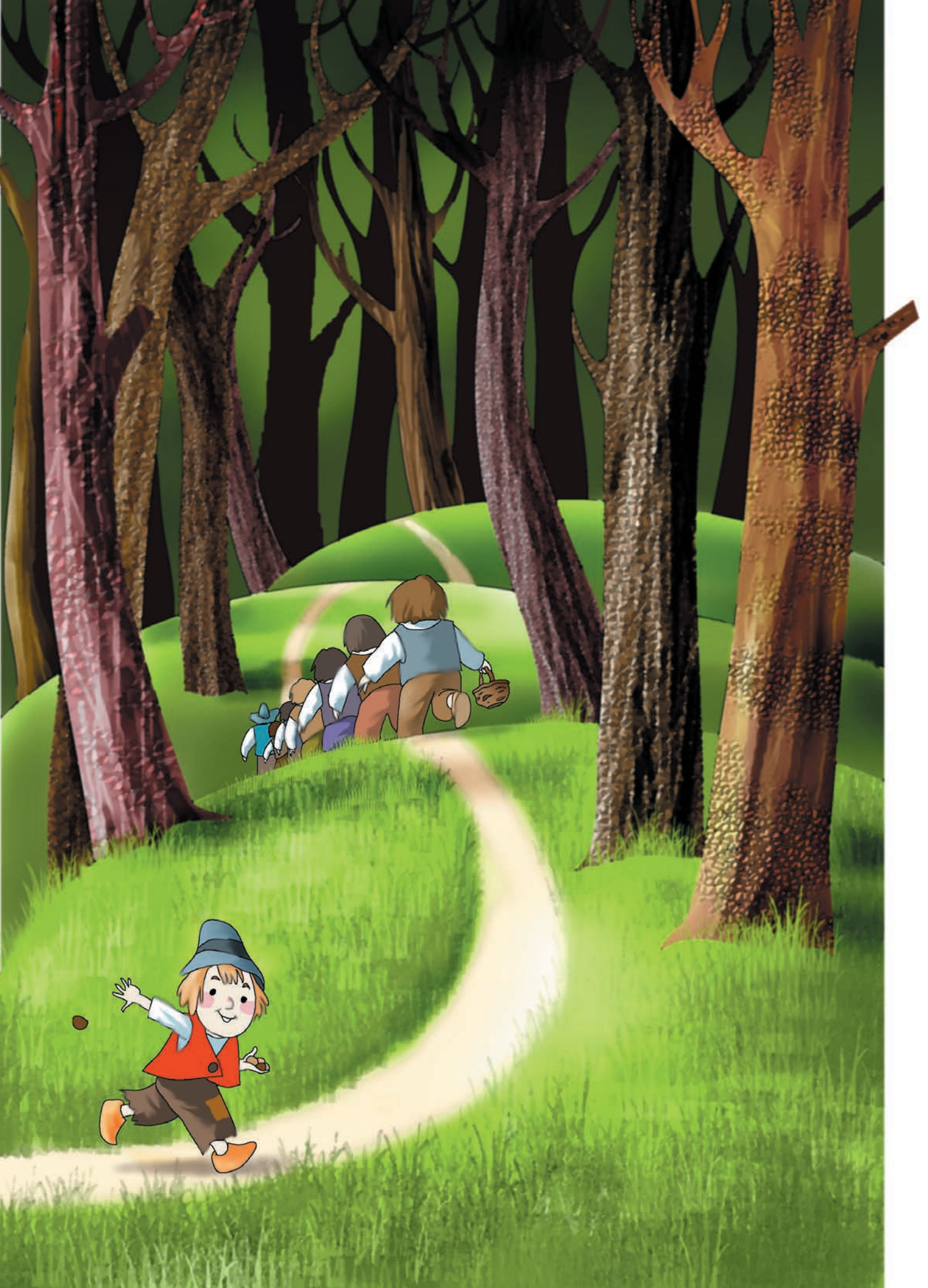
– Nu mai plângeți și nu vă mai temeți, frățiorii mei! Părinții noștri ne-au lăsat să pierim în pădure, dar eu cunosc drumul și vă voi duce înapoi, acasă. Haideți! Nu mai stați! Veniți după mine!

Frații îl urmară și Degețel îi conduse înapoi spre casă, pe același drum pe unde veniseră. Copiii nu îndrăzniră întâi să intre și se așezară cu toții în dreptul ușii, să asculte ce vorbeau părinții.

Se întâmplase ca tocmai în ceasul când se întorseseră ei acasă, proprietarul moșiei să le trimită niște bani pe care li-i datora de mult. Lucrul acesta le deșteptă din nou pofta de viață. Bieții oameni! Până atunci mureau pur și simplu de foame. Bucuroasă, femeia se duse la măcelărie să cumpere carne, dar, cum nu mai mâncaseră de mult, aduse mult mai mult decât ar fi fost nevoie pentru o cină de două persoane.

După ce se săturară, nevasta pădurarului oftă și zise:

– Vai, unde or fi acum bieții noștri copii?! Ce s-ar mai fi ospătat, săracii, cu ceea ce ne-a rămas! Tu și numai tu ești de vină că i-am pierdut! Știam că ne vom căi. Of, of, ce-or fi făcând ei, săracii, acum, în pădure? Poate că i-au sfâșiat lupii. Câtă lipsă de omenie din partea ta, să-ți părăsești copiii! adăugă ea plângând și oftând.

Pădurarul tăcu cât tăcu, apoi se înfurie de-a binelea și o amenință cu bătaia dacă va mai repeta de douăzeci de ori că el e de vină și că se va căi.

N-aș vrea să credeți că tatăl nu era tot atât de mâhnit pe cat era nevastă-sa, dar nu recunoștea că femeia avea dreptate.

Și ea se sfia să se vaiete, plângând amarnic: „Vai, mie, ce-am făcut! Unde or fi acum copiii mei? Sărmanii mei copii!”

Și o spuse cu glas atât de tare, încât copiii, care se aflau în spatele ușii, o auziră și răspunseră toți dintr-odată:

– Aici suntem, măicuță! Aici! Aici!

Femeia alergă într-un suflet să le deschidă, îi sărută și le spuse:

– Cât sunt de fericită că vă văd iar lângă mine, dragii mamei! Desigur că sunteți obosiți, flămânzi! Și tu, Pierrot? Vai, ce murdar ești! Haide, vino repede să te spăl!

Pierrot era băiatul cel mai mare, care era cel mai neîngrijit dintre toți și pe deasupra mai era și roșcat. Îi semăna întocmai maică-sii, roșcată și ea.

Copiii se așezară la masă și mâncară cu poftă, iar părinții nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Le povestiră, vorbind aproape toți deodată, prin ce spaimă trecuseră când se treziseră singuri în pădure.

Dar bucuria de-a-i avea pe copii lângă ei ținu atâta vreme cât ținură și banii. Când se mântuiră și necazurile începură din nou, se gândiră iar să-i ducă în pădure. De astă dată atât de departe, încât să nu mai nimerească drumul înapoi spre casă.

Pe când puneau astfel lucrurile la cale, Degețel trăgea din nou cu urechea, făcându-și și el o socoteală a lui: să presare din nou pietricele de-a lungul drumului, cum făcuse prima dată. Dar când să iasă din casă, pentru a merge la pârâu, găsi ușa încuiată cu două lacăte. Acum nu mai știa ce trebuie să facă. Se gândi el ce se gândi, până îi dădu prin cap să presare firimiturile din bucata de pâine pe care avea să i-o dea maică-sa pentru drum așa cum presărase și pietricelele. Ascunse bucata de pâine în buzunar și rămase liniștit, când văzu că părinții o luaseră din nou la sănătoasa, după ce îi înfundase cât mai adânc în pădurea cea deasă.

Degețel era sigur că îi va fi din nou ușor să găsească drumul, căci presărase de-a lungul lui firimiturile de pâine, așa cum presărase odinioară și pietricelele. Dar mare îi fu mirarea și deznădejdea când nu mai găsi nici urmă de firimituri pe drum. Pe toate le ciuguliseră păsărelele și orătăniile pădurii.

Bieții copii fură cuprinși de o mare îngrijorare, căci, pe măsură ce înaintau în pădure, se îndepărtau tot mai mult de drum și rățăceau singuri, în noaptea întunecată. Se lăsase un frig și se pornise un vânt aprig care șuiera atât de tare, încât crezură că de-acum sunt pe aproape și lupii. Nu mai îndrăzneau să facă nicio mișcare, iar de vorbit, nici atât. Începu apoi să cadă o ploaie mărunță care îi udă până la piele. Pașii le alunecau în neștire, înfundându-i în noroi până la glezne.